

Глава I

Пират подскочи на задните си крака и избута подвижната вратичка към клетката си, както правеше винаги, щом Имогжен дойдеше на смяна. Киара, жената, която ръководеше Приюта за домашни любимци, казваше, че той е едно от най-умните и смели кучета, които някога е имала привилегията да спасява, а тя се занимаваше с тази работа от трийсет години! Началото на живота било трудно за Пират – бяха го изоставили на някакъв глух път в мрака и той беше благодарен, че получава ласки и има покрив над главата си. Всички други

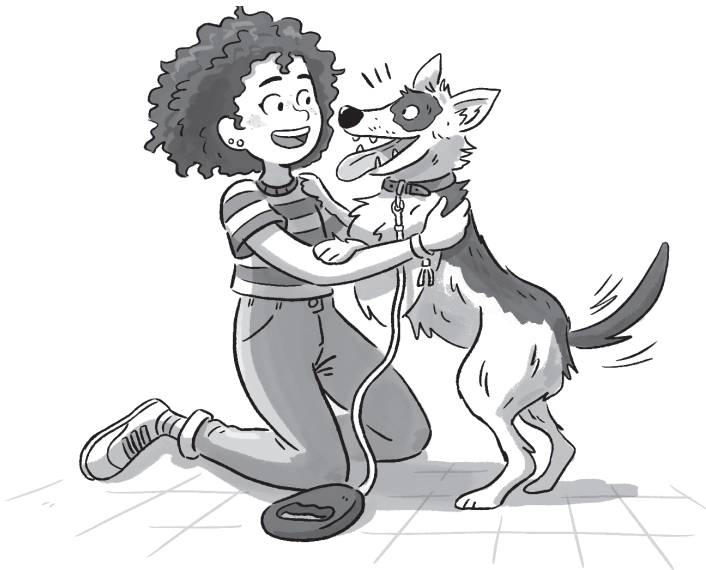
кучета започнаха да лаят и вият, щом видяха голямата черна торба, която Имогжен буташе в количката, но не и Пирам. Той наклони настрана черно-бялата си рошава глава по своя неповторимо сладък начин и просто въздъхна, докато размахваше опашка. Имогжен застопори количката и погали муцуната му през решетките.

– Здравей, момче – поздравя го тя. – Извинявай, че не дойдох по-рано. Бях заета да чистя клетките. Готов ли си за разходката?

Докакто Имогжен вземаше кашката от близката стойка, опашката на Пирам се раздвижи още по-свирено.

Тя идваше в Приюта за домашни любимци вече почти шест месеца от лятото насам, по четири пъти седмично. Майка ѝ беше предложила да стане доброволец тук, понеже Имогжен я тормозеше да ѝ подари кученце.

Според нея щеше да се откаже сама, като видеше каква отговорност е – разходки независимо от времето, събиране на кучешкото ака, отлагане на нещата, кошто иска да прави, заради грижите за кучето. Но Имоджен възприемаше тези отговорности не като тежест, а като привилегия.

Всъщност всичко в приюта ѝ харесваше: храненето, чистенето на клетките, ресането на козина и рязането на нокти, работата по строежа на нови площадки за игра... За нея беше много по-добре да е с животните, отколкото сред хора.

Освен това обожаваше всички кучета, независимо от породата – от малките чихуахуа, кошто джафкаха през цялото време, до бавните немски догове с големите им езици, кошто се лигавеха навсякъде. Но най-любим ѝ беше Пират. Той беше бордър коли с бяло лице и черно петно козина около лявото си око. Вече не беше млад, но не беше и стар. Никой не знаеше точната му възраст. Дори след като Имогжен срещеше козината му, което правеше редовно и той го обожаваше, Пират *винаги* си оставаше рошав. Докато нагласяше повода за кашката му, той подскачаше около нея.

– Искаш ли си палтото? – попита го тя.

– Навън е студено.

Но Пират вече я дърпаше през вратата и към откритото поле.

Да разхожда кучетата беше любимата част от задълженията на Имогжен. Можеше да прекара целия си живот на полето и да гледа как кучетата тичат наоколо заедно, докато гушат живия плет и се наслаждават на всеки момент свобода. Докато гвамата с Пират вървяха един до друг, тя му говореше, разказваше му за училище, за нещата, които я правят щастлива, и нещата, които я тревожат. Той накланяше глава и наостряше уши и Имогжен беше сигурна, че я разбира по свой начин.

В приюта имаше всякакви видове кучета, от изоставени кутрета, до такива, чиито стопани бяха починали или не можеха повече

да се грижат за тях. Понякога беше по-лошо и за животните, които идваха, очевидно не се бяха грижили добре за тях. Това късаше сърцето на Имогжен. Някои бедни кучета и котки бяха преживели трудности и травми, заради които се страхуваха от хората и от другите бездомници, ръмжаха и граскаха и дори се опитваха да хапят. Киара обясни на Имогжен, че всички те всъщност искат само да се чувстват обичани и в безопасност. А не искаха ли точно това дълбоко в себе си и всички хора?

Всяка седмица хората, които искаха да осиновят куче или котка, идваха в Приюта. Понякога взимаха да гледат някое куче за няколко дни, преди да решат окончателно. Обикновено най-лесно си намираха дом най-младите или най-чудатите кучета. За старите, мърляви кучета като Пирам, който беше

дошъл след смъртта на възрастната си майка, беше по-трудно. Киара не приспиваше кучета и котки, освен ако не бяха много болни и ги болеше, но парите в приюта винаги бяха проблем. Тя разчиташе на дарения и Имогжен искаше да прави всичко, което може, за да ѝ помогне. Веднъж изпече сладки за градински фестивал, всяка от които беше във формата на Пират, разбира се. Друг път направи цветна лека в полето, след което насади цветята в малки контейнери за предстояща разпродажба. Баща ѝ редовно работеше в градината и на нея градинарството също ѝ се удаваше.

Когато стана 3 часът, времето да си тръгва, Имогжен гушна Пират за последен път, преди да затвори вратата на клетката му.

– Съжалявам, Пират – каза тя. –
Благодаря ти, че се разходи с мен. До съвсем скоро.

Той облиза ръката ѝ и изскимтя. Това беше най-лошият момент.

– Един ден ще дойдеш вкъщи с мен – прошепна му тя. – Обещавам ти.

Пират размаха опашка сякаш я разбираше.

Имогжен помахна на Киара, докато се отправяше към изхода.

– Благодаря отново, Ими! – извика тя след нея. – До скоро.

Когато Имогжен излезе навън, видя, че на покрива на колата им е завързана голяма елха. Майка ѝ беше ходила в градинския център. Тя се покатери отпред при нея. Брат ѝ Финдли, както обикновено, играеше игри на задната седалка.

– Здравсти – каза му тя.

Той дори не я поздрави. Кафявият му бретон беше паднал над очите. Финдли беше такъв през повечето време – живееше в своя

свят. А след смъртта на баща им стана по-зле.

Докаато майка ѝ потегляше, Иможден зърна някакъв проблясък. Видя голяма черна птица, може би врана, която седеше неподвижна на покрива на кучешките колиби.

Само главата ѝ се движеше, потрениваше наляво–надясно. После се взря в нея. Очите ѝ проблясваха в червено, но сигурно беше игра на светлината. Иможден потренипера.

– Първо добрата или първо лошата новина? – попита майка ѝ.

– Започни с добрата.

– Ами, намерих украсата за Коледа в гаража.

– А лошата?

– Там явно е имало мишка.

– О, колко сладко!

Майка ѝ се намръщи.

– Може би. Но е издъвкала половината украси.

– Може ли да купим други?

– Всичко вече е разпродадено – отвърна майка ѝ. – Мислех си дали да не събереш шишарки от градината и да ги изрисуваме?

– Става – усмихна се Имогжен. Всъщност това ѝ звучеше като нещо доста скучно, като занимавка за деца, но не искаше да разочарова майка си.

Докато потегляха, погледна назад и видя, че странната врана е изчезнала.